

Gecoverd: werk van Carla van Tuyl

”Er gaan dagen voorbij dat ik niet aan kanker denk. Ik ben bezig met leven”

MARJO OMTZIGT

Ze heeft nog zijn schilderskistje en een ezeltje, van haar opa, die Carla van Tuyl de grondbeginselen van de schone kunsten bijbracht. Hij kon zelf ook geweldig tekenen en schilderen en leerde haar als kind hoe zij bijvoorbeeld kleurplaten mooier kon inkleuren.

De kunstenaar van deze Gecoverd maakt als vrijwilligster bij onze vereniging de E-nieuwsbrief van het Contactpunt Jonge Vrouwen. Haar naam is Carla van Tuyl (1971) en ik bezoek haar in haar woonplaats Houten. Als ik anderhalf uur later weer naar huis rijdt ben ik diep onder de indruk, van haar werk, haar moed en haar levenslust.

Academieklass

Carla werd geboren in een middenstandsgesin in Naarden en heeft twee oudere

broers. “Mijn opa kon geweldig tekenen en schilderen en tijdens logeerpartijtjes leerde hij mij al hoe ik kleurplaten mooier kon inkleuren. Helaas is hij overleden toen ik pas 10 jaar was. Ook mijn ouders zijn erg creatief. Op school heb ik de academieklas gedaan, dat hield in dat je extra schilderlessen kreeg zodat je bij een eventuele toelating voor de kunstacademie een map had. Dat heb ik een paar jaar gedaan, puur omdat ik het zo leuk vond. Daar heb ik portrettekenen geleerd.” Totdat zij ziek werd had Carla niet meer getekend of geschilderd.

Hier moet ik het mee doen

Wel begon zij in 1990 aan haar studie geneeskunde en in 2002 was zij huisarts. “Tussendoor ben ik een half jaar kwijt geweest omdat ik ziek werd. Dat was in 2001, op mijn 29ste. Borstkanker, met naar later bleek één positieve okselklier zodat ik ook een chemokuur kreeg.” In 2003 werd, tijdens een borstreconstructie, een tumor achter haar borstbeen ontdekt. Kort daarna, tijdens de bestralingen, bleek het ook in haar heup te zitten. “Vanaf dat moment had ik zes weken lang een paniekgevoel en een soort haast voordat ik kon bedenken dat dit de situatie is: ik heb kanker en hier moet ik het mee doen. Ik ben heel diep gegaan maar heb het gevoel dat mijn laatste jaren de mooiste tot nu zijn. Ook ging ik weer

twee dagen per week werken in de huisartsenpraktijk. Vooral om mijn aandacht op anderen te richten. Zelf kreeg ik bijna alle soorten hormoontherapie, waarbij elke kuur ongeveer een half jaar werkte. Tot afgelopen zomer bleek dat ze niets meer doen en ik toch weer aan de chemo moest.”

Fijnschilderwerk

Omdat zij te onregelmatig kon werken, stopte Carla daarmee. Dat was tevens het moment om meer te gaan schilderen. “Twee keer per week op de schildersclub hier in Houten en om de week les. Mijn inspiratie ligt vooral in de natuur en met name dieren schilder ik graag.” Op haar zolderatelier bewonder ik vooral het fijnschilderwerk waar ze de laatste tijd les in krijgt en een onuitwisbare indruk maakt. De eieren in het nestje, een paar heel fijne vogelveertjes op een paneeltje, zo teer en fragiel alsof je ze zo kan pakken of wegblazen. Als ik vraag of ze wel eens de behoefte heeft om de kanker van zich af te schilderen kijkt ze me bedachtzaam aan en zegt: “Nee, niet specifiek, ik denk dat ik er zelf niet zo mee bezig ben en daarom ook niet in mijn werk hoeft te uiten. Er gaan dagen voorbij dat ik niet aan kanker denk. Ik ben bezig met leven.” ■

www.kunstvoorcarla.nl